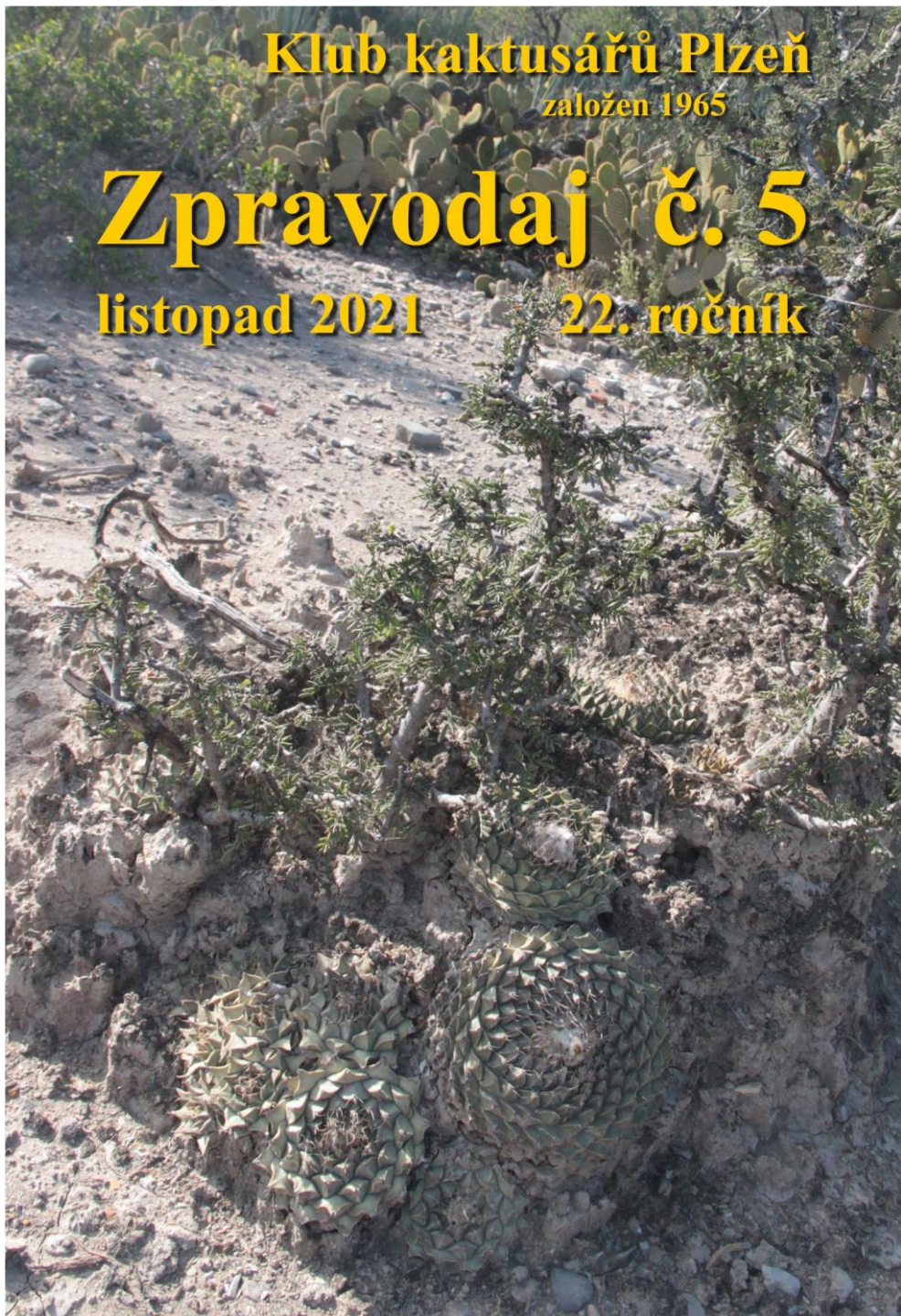

Klub kaktusářů Plzeň
založen 1965

Zpravodaj č. 5

listopad 2021 22. ročník

Vážení přátelé,

tak už je zase podzim. Přiznejte si, že většina z nás ho nemá moc ráda. Sluníčka ubývá, začíná být lezavo a venku se nám už nechce moc být. Navíc musíme vše uklidit, zazimovat a na delší dobu se rozloučit s našimi rostlinami.

Přesto bud'me za podzim rádi. Rostliny krásně vytrhnou, pletiva jim vyzrávají a nastává doba, kdy si navzájem, tedy rostliny a my, můžeme odpočinout, abychom se mohli zase na sebe navzájem těšit. Bez podzimu by nebylo jaro a bez zimy léto. A je to tak správně, jen to stěhování je mrzuté, ale i to k tomu patří.

výbor Klubu kaktusářů Plzeň

1/ Program členských schůzí

měsíc	přednáška	tombola	nedělní návštěva
listopad 2021	L. Berka – Rod Frailea - rostliny na okraji	V. Machačný	nekoná se
prosinec 2021	J. Bohata – Mexiko 2019	J. Vinař	nekoná se
leden 2022	J. Čáp – Mé oblíbené lobivie	P. Kuták	J. Jíška

2/ Nedělní návštěvy

V říjnu jsme navštívili Jirku Merhauta v Mořince. Jeho sbírka je komponována jako taková malá botanická zahrada s řadou zajímavých sukulentních i nesukulentních rostlin a dřevin. Za zmínku stojí nádherná kolekce agávovitých, kosmaticovitých i řada perfektně pěstovaných kaktusů. Je zde využitý opravdu každíčký kousek zahrady i dostupné střešky. Má to také jednu výhodu, Jirka nepotřebuje sekačku na trávu, žádná tu totiž nikde neroste. A jako bonus pro návštěvy lze v přítmi garáže zhlédnout rozsáhlou kolekci starých petrolejových lamp.

Počasi se vydařilo, pěkně se povídalo při kávě a domácí buchtě, že se nám ani domů na oběd nechtělo. Asi i proto, že to pro letošek byla poslední klubová nedělní návštěva.

3/ Společenská kronika

V listopadu oslaví svá životní jubilea **Hana Kulová** (50) a **Václav Pittr** (80), naši dva dlouholetí členové. Oba jsou velmi aktivní, když jim to okolnosti alespoň trochu dovolí, nechybí téměř na žádné klubové akci. A co víc, Vašek je zakládajícím členem našeho klubu a za ta léta se stal jeho neodmyslitelnou součástí. Oběma oslavencům upřímně blahopřejeme, přejeme pevně zdraví, spoustu radosti s rostlinami a samozřejmě také pohody s přáteli, bez kterých by to naše kaktusářeni nebylo ono.

4/ Plzeňské kaktusářské kolokvium

Každý rok se na naše Kolokvium těšíme, ale zároveň jsme tak trochu nervózní, jak to všechno dopadne. Nebude v pátek pršet? Nebude moc zima? Nedojde moc brzo pivo? Přijedou vůbec nějací návštěvníci? A zůstanou na hlavní program? Budou se přednášky líbit? Bude nám fungovat technika? Bude na burze co prodávat a kupovat? No obav víc než dost.

A jak že to letos tedy všechno dopadlo? No popravdě asi nad námi stojí ten náš kaktusářský bůh, protože nepršelo, ač mělo, nebyla zima, ač být mohla, piva bylo tak akorát, přijelo více než

100 návštěvníků a světe div se, až na pár výjimek, nikdo nikam po skvělé burze nemizel a sál byl na přednášky plný. A navíc, program se dle ohlasů líbil, snad i proto, že opět nešlo jen o suché povídání, ale o krátké příspěvky, kdy se opět střídaly předtočené záběry s povídáním, a teorií doplňovala praxe. Třeba ukázkou strouhání Ytongu na starém krouhacím struhadle na řepu nebo ukázkou spojení konstrukce ze sádrokartonových profilů. Nakonec jsme si při tom užili i spoustu legrace.

A aby to tak zůstalo i nadále, je potřeba už teď myslet na to, jaký by mohl být ročník příští. Pokud vás tedy napadne nějaká myšlenka, nebo budete mít pěstitelskou zkušenost nebo zajímavost, o kterou byste byli ochotni se podělit s okolím, neváhejte prosím oslovit kohokoliv z výboru. I jednoduchá věc se dá zajímavě připravit a zpracovat, a pokud to bude vhodné, může se téma v klidu předtočit a na Kolokviu již jen prodiskutovat. Budeme za vaše podněty rádi.

5/ Časopis Kaktusy a členské příspěvky

V době všeobecného zdražování pro vás máme dobrou zprávu. Naše členské příspěvky ani cena časopisu se nemění! Cena tedy platí následovně:

Členství: 200 Kč

Členství + časopis Kaktusy: 500 Kč

Členství + časopis Kaktusy s doručením na adresu: 580 Kč.

Prosíme členy našeho klubu, aby částku uhradili buď na členské schůzi, nebo převodem na klubový účet 2701158336/2010. V tom případě prosím nezapomeňte uvést do informace pro příjemce vaše jméno, abychom mohli vaši platbu identifikovat.

Důležitá je zejména platba pro objednání časopisu. Nejzazší termín pro zaplacení, a tedy objednání časopisů je 15. ledna 2022. Pokud není možné z nějakého důvodu platbu provést, sdělte prosím pokladníkovi Karlu Sladkému nebo na e-mail (vybor@kkplzen.eu) váš zájem o časopis a ten vám bude na náklady klubu objednán s tím, že jej zaplatíte při nejbližší příležitosti.

Ohledně časopisu Cactaceae konečnou cenu ještě neznáme, současně předplatitele bude kontaktovat distributor časopisu Jirka Erhard po obdržení posledního letošního čísla. Pokud chce někdo odebírat tento časopis nově, stačí napsat na e-mail (vybor@kkplzen.eu).

Doba je zlá, vše se zdražuje a peněz není nazbyt. Přesto nám prosím dovoluť apelovat na vás, naše členy, abyste podpořili vydávání časopisu tím, že si jej objednáte. Za pouhých 300 Kč dostanete časopis, který je unikátní svou vysokou úrovní obsahu i technickým zpracováním a směle konkuruje těm nejlepším sukulentním periodikům ve světě.

Jeho funkce je však daleko důležitější. Časopis Kaktusy je základním pojítkem mezi pěstiteli a mezi organizacemi. Bez jeho existence by české kaktusářství zdaleka nebylo na takové úrovni, na jaké bezesporu je a řada menších klubů by dost možná dnes již ani neexistovala, neboť odběr časopisu je často tím posledním, co udržuje spolek pohromadě. Pokud tedy můžete, prosím neváhejte a podpořte dobrou věc.

6/ Nabídkový seznam semen Klubu kaktusářů Plzeň 2021

Nabídkový seznam, tak jako každý rok, naleznete na našich klubových stránkách (www.kkplzen.eu) a to opět pouze elektronicky. Seznam je průběžně aktualizován. Objednávky přijímá Petr Kuták (kutak@plzen.eu) do 10. prosince 2021.

Obregonia denegrii u San Antonio

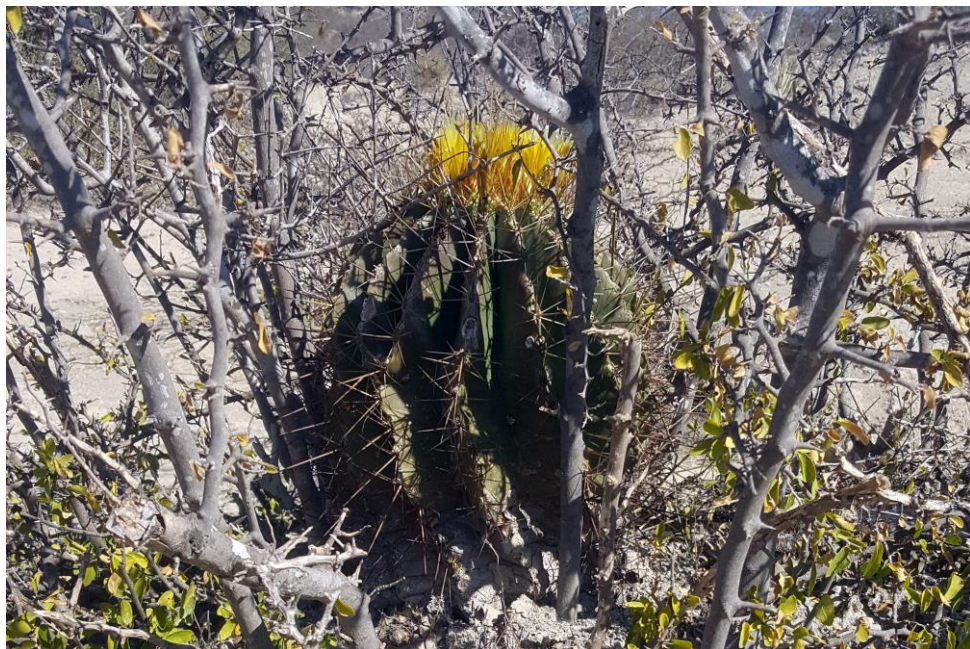
(k fotografiím na titulní a zadní straně Zpravodaje, foto: J. Musil)

Při letošní podzimní přípravě rostlin na zimní období mi padly do oka poměrně drobné rostliny monotypického rodu *Obregonia*. Musím říct, že kdybych tyto rostlinky nedostal od kolegy, se kterým jsem jejich naleziště dvakrát navštívil, nemělo by mně co připět ke vzpomínání na jeden z velkých zážitků naší mexické cesty v roce 2016. Je to téměř na den stejný čas, kdy beru ve skleníku tyhle rostliny do ruky a mé vzpomínky se toulají mexickou krajinou.

Je to jen pět let. Pohybovali jsme se tenkrát autem ve státě Tamaulipas už druhý den. Minuli jsme město San Antonio a zamířili severozápadním směrem do krajiny, kde jsme předpokládali, že tyhle rostliny rostou. Nevím už, jestli nás vedla intuice, nebo GPS souřadnice získané při přípravě cesty. Já jsem byl jen řidič, kterého navigátor směřoval k našemu cíli. V pozdním odpoledni, či téměř v podvečer jsme z jakési prašné, leč poměrně dobré cesty odbočili na cestu poněkud horší, která se vinula mezi nízkými keři, kde jsme našli místo vhodné k zaparkování. Lépe řečeno, cesta se poněkud ztratila a vozidlo jsem vedl mezi keřiky, jejichž kořeny odolaly přítomné erozi půdy. Přestože jsme cestou nepotkali žádné domorodé obyvatelé, bylo lepší auto odstavit tak, aby nebylo z cesty, kterou považujeme za hlavní, pokud možno vidět.

Byla to moje první cesta do Mexika, ale po těch čtrnácti dnech jsem už věděl, že kaktusy na lokalitě je třeba nejdříve nalézt a že to bývá leckdy nesnadné. Zejména s mýma očima. Tady to ovšem bylo něco zcela jiného. Nejenže auto stálo téměř v koberci *Obregonií*, ale takovýchto koberečků tam bylo tolik, že až oči přecházely. Dva metry čtvereční těchto skvostných rostlin nebylo ničím neobvyklým. Ano, přiznávám, leckdy to nešlo jinak – prostě jsem v *Obregoniích* sem tam i stál. A navíc terén byl pro mne požehnaním. Žádné krkolomné stoupání do strmých kopců, ale velmi příjemná jen mírně zvlněná rovinka.

Ferocactus echidne ukrytý v křoví

Homalocephala texensis bojující s erozí

Rostliny nacházíme vždy pod keři. Tam kde keře nejsou, je zem splavena takovým způsobem, že keřky jsou cca půl metru nad štěrkovým podložím. Pak se nemusíte k focení rostlin ani moc ohýbat...no prostě paráda.

Prozkoumáváme nejbližší okolí a zjišťujeme, že hned v sousedství jsou kvetoucí *Ariocarpus trigonus* v takovém množství (teď se trochu zarouhám), že je to až nuda. Ale rostliny jsou to krásné. Podél kopečku, na kterém rostou, je poměrně strmý, uměle upravený sjezd do jakési rozlehlé – snad nádrže, ve které možná někdy voda byla, možná někdy zase bude. Vyhodnotili jsme toto místo jako ideální pro rozbití tábora k přenocování. Jen autem jsem si dolů sjet nedovolil. Případný déšť by nás mohl v této proláklíně uvěznit i na několik dní. Snášíme si tedy dolů věci potřebné k přenocování, zakládáme vatra z naplaveného dřeva, kterého je tu velké množství, připravujeme večeri a důkladně ji zapijíme špatným pivem a vynikající tequilou.

Vstáváme poměrně brzy ráno a vyrážíme na trigonusy. V širším okolí tu roste ještě *Astrophytum myriostigma*, není vzácností najít tu pruhované jedince a jedince impozantních rozměrů, dále pak *Hamatocactus sinuatus*, *Homalocephala texensis*, *Ferocactus echidne*, *Echinocereus* sp., *Agave striata* s poněkud načervenalými listy.

Jen taková poznámka na okraj. O podobné doprovodné vegetaci se zmiňuje i A. V. Frič ohledně jeho nálezu obregonií ve státě Tamaulipas. Jsme snad opravdu na místě, kde k objevení těchto rostlin před téměř sto lety došlo? Je to víc než pravděpodobné. A. V. Frič se z naleziště s nákladem rostlin, svojí skupinou, přetíženým autem a deseti osly vrátil do Ciudad Victoria. Jak bylo tenkrát zvykem, místo nálezu uvedl jako Tamaulipas Mexico – a hledej, Šmudlo.

Byl jsem s přáteli na stejném místě ještě v roce 2020. Tentokrát to bylo v předjaří. Kdybych neznal situaci v roce 2016, byl bych jistě nadšen. Druhové zastoupení bylo stejné, ovšem množství rostlin bylo nepoměrně menší. Ty tam byly ony zmíněné koberce obregonií. Pořád jich tam bylo dost, ale lokalita byla o mnoho chudší. Kam se poděly?

Jirka Vinař

Cestovatelův průvodce gastronomií

To už mi k tomu cestování tak nějak patří, že je na cestách nutno ochutnat přiměřené množství darů místní kuchyně, samozřejmě včetně nápojů. Asi by mne trefilo, kdybych hned první večer v Mexiku na okraji města Pachuca neochutnal v ušmudlaném bistru placičky pokladené mletým masem, ochucené koriandrem a salsou...

Mechulinovy slzy

Tam, kde v Mexiku rostou kaktusy, bývá zpravidla dosti teplo a sucho. Tedy je nutno stále udržovat zavodněný organismus a zásobu vody a piva. Voda je nezbytná na ranní čaj a polévku, taktéž základní hygienu je třeba dodržovat (průjem dosti zdržuje při cestování). Voda se také o něco hůře shání, takže se musí šetřit a žízeň se zkrátka lépe zahání pivem.

Pivo je potřeba koupit dobře chlazené, takže nejlépe ve specializovaných obchodech, kde jsou na větší nákupy dobře připraveni a mají lednice plné chlazených plechovek. Jako třeba v centru slavného města Jaumave, stát Tamaulipas (kdo by neznal slavný Fričův objev *Obregonia denegrii!*). I tam vyvstala potřeba doplnit zásobu studeného piva a asi 2 bloky od hlavního náměstí jsme narazili na krámk, který již zvenku sliboval dostatek chlazeného pití.

Ovšem u pokladny nás zaujala nabídka několika sklenic s čímsi zavařeným. Představte si láhev od kečupu, naplněnou něčím vzdáleně podobným nezralým třešním: protáhlé zelené bobulky o průměru 4 milimetry, délce 6 milimetrů, s tenkou stopkou asi 2 centimetry dlouhou. Již si dobře nevzpomínám, ale mám za to, že ve sklenici bylo pár koleček cibule a mrkve, snad i něco jako stoněk kopru. Etiketa samozřejmě žádná, zkrátka „artesanal“ výrobek. Usoudili jsme, že to zřejmě nebude zas tak moc jedovaté a asi ani cena 70 mexických pesos se nám nezdála nějak závratná, když nakonec jedna sklenice putovala s námi do auta.

Nutno poznamenat, že se tak stalo již po více jak týdnu pobytu v Mexiku, kdy jsme se již dostatečně adaptovali na specifickou pikantnost tamní kuchyně a Jalapeños papričky jsme používali jako výborný zdroj vitamínu C v boji proti kurdějím v podstatě ke každému jídlu.

Ovšem na první ochutnání čehosi neznámého nelze jen tak zapomenout. Bílou housku, skrojek místního sýra a kousek pašované klobásy doplnilo pár bobulek neznámé rostliny. Naše debaty o podivném a snad nejedovatém daru místní přírody náhle ukončil požár v ústech notně skrápěný množstvím

slz. Označení tohoto podivného produktu bylo rychlé a trefné: Mechulínovy slzy. Bylo celkem jasné, že bobulka bude něco příbuzného paprikám, pravděpodobně něco divokého, přírodního. Jsem přesvědčen, že ti chlapíci u příkopu silnice směrem na Cd. Viktoria prodávali zrovna tyto bobule, ovšem syrové. Bylo nám jasné, že sklenice bude s námi putovat celou cestu, a ještě asi zbyde pro pobavení a degustaci pro celé kaktusářské Česko. Ale jak dny ubíhaly, i pálivosti slziček jsme přivykli a nutno přiznat, že nebyly vůbec špatné. Škoda, že se nepodařilo dovézt zbytek domů...

Neměl jsem po návratu zpět do Evropy potřebu ani náladu zjišťovat, co to bylo za zeleninu. Ale jak to tak občas bývá, člověk narazí při hledání něčeho shodou okolností na něco jiného. Takže když jsem sjížděl e-shopy při hledání semen *Brachychiton bidwillii*, vyskočil na mne obrázek plodů rostliny *Tubocapsicum anomalum*. Jako bych měl Mechulínovy slzy před sebou. Ovšem to je rostlina sice příbuzná paprikám, nicméně vyskytuje se ve východní Asii. Každopádně mě to pozitivně naladilo na další hledání.

Postupem času jsem objevil, že těchto drobnoplodých divokých chilli roste po světě povícero druhů. Narazil jsem například na jméno *Capsicum praetermissum*. Opět velmi drobné plody na dlouhé tenké stopce. Ale opět trochu mimo, tentokrát jižní Brazílie. Rozuzlení záhady je nakonec asi velmi jednoduché. V Mexiku roste blízké příbuzenstvo obyčejné papriky (té, co známe a pěstujeme doma), jmenuje se *Capsicum annuum* var. *Glabriusculum*, místní ji říkají Tepin. Nezralé zelené plody se nakládají do octa, zatímco zralé červené se suší a připomínají červený pepř. Pálivost velmi intenzivní, ale rychle pomíjející. Takže je to asi ono. Podaří-li se mi ještě někdy do údolí Jaumave dostat, zapátrám na místě.

Jirka Konstantinovič

K Jirkovu článku je třeba dodat, že Mechulínovy slzy se pro nás, při mexické cestě plzeňských kaktusářů na jaře roku 2020, staly výzvou. Každý večer jsem výše vzpomínanou láhev s těmito bobulkami postavil na čestné místo (na víko chladicího boxu s pivem) a vždy jme je znova a znova ochutnávali. Zprvu jednu či dvě bobulky ze zvědavosti, křivice huby úšklebkem, pálily jako čert. Potom jsme si je sypali do obložených housek, vylepšovali jimi různá jídla a také jsme soutěžili, kdo jich sní víc. Mechulínovy slzy s námi putovaly a my se je pokoušeli postupně všechny sníst, což se nám nakonec nepodařilo. Málem jsem na ně a jejich chuť zapomněl, až Jirkův článek mi je připomněl a spolu s nimi další mexické zážitky s dobrou partou.

Luboš Kanca

Vážné varování před houbovými chorobami

Článek byl publikován na internetovém fóru Klubu kaktusářů Plzeň (kkplzen.eu) a také v Internetových novinách o kaktusech a sukulentech (inact.cz, září 2021).

Možná jste se s tím letos na jaře při stěhování kaktusů na letní stanoviště taky setkali, a pokud ne, dejte si dodatečně štamprli na oslavu, že jste byli mezi těmi šťastnějšími. O co jde?

Už od konce února mi chodily od kaktusářů vyděšené maily, cože se to děje, že vynášejí do popelnice shnilé kaktusy v množství nevidaném. Přišlo mi i pár vzorků na rozbor a kultivace pravidelně potvrzovala dvě houby – monílii nebo fuzárko.

Bohužel to mělo svoji logiku. Problém ale musíme hledat už v loňském podzimu. Památujete? Krásné, teplé září, ale jen do 24. Další den přišel déšť a od tohoto data přšelo s malými přestávkami až do listopadu. Úhrny srážek byly různé, ale třeba u nás v tomto období spadlo přes 250 % normálu. To byl jeden průšvih. Ten druhý byl ale ještě horší. Pokud jste jezdili autem i po okreskách a ne jen po dálnicích, mohli jste si všimnout neobvyklého jevu. Po příkopech se všude válelo kvantum spadaného a hniječícího ovoce. Jablka, hrušky, švestky, nikdo to loni netrhal a ani nesbíral.

Ta hniloba, to byla monilióza. Na polích zase byla k vidění spousta přežralé zrnové kukuřice, kterou v těch deštích nebyli zemědělci schopni sklídit včas. Kukuřičné palice jsou pro změnu velice často vyhledávané jinou houbou, fuzáriem. Obě houby tak zdárně prosperovaly, vypouštěly do vzduchu miliardy spor, a když trochu fouklo, což loni na podzim byl jev naprosto pravidelný, mohla se vám klidně nějaká spora z 10 km vzdáleného shnilého jablka usadit na kaktusu a počkat si na to, až budou ideální podmínky pro vyklíčení. Výsledek byl, jaký byl. Původně jsem o tom všem chtěl psát začerstva už na jaře, ale pak mě napadlo, že lepší to bude v momentě, kdy to bude opět aktuální, a to je teď.

Asi jste si všimli, že léto bylo docela deštivé. Zase, u nás červenec 170 % normálu, srpen 140 %. Jablka z neošetřovaných stromů padají shnilá už nyní, na polích se pořád ještě dá nalézt nesklizené obilí s fuzáriem, zkrátka situace se opakuje jen s tím rozdílem, že letos přišla mnohem dříve. Mimochodem, všimněte si, jak plesnivě listí na stromech. Je tu tedy reálné nebezpečí, že naši miláčkové budou opět pod infekčním tlakem hub.

Co s tím? Přátelé, tak to je taky problém. Jediným řešením je preventivní postřik, a to co nejdřív. Jenže čím? Ne, že by neexistovaly účinné fungicidy. Existují, ale začínají být běžným občanům nedostupné. Osvědčený a v hobby balení prodávaný Revus Top byl přeřazen do kategorie přípravků pouze pro profesionální použití. V některých e-shopech údajně ještě mají staré zásoby, zkuste sehnat a raději se zásobit. Podobně se prodával rovněž osvědčený Askon, ale jak mi před chvílí sdělil kolega Pavel Peregrin, je vyprodáný, a i když někde u této položky je psáno Skladem, záhy se dozvíte, že to není pravda. Ale kdyby se vám zadařilo, opět: Zásobte se. Askon se dá ještě nahradit tak, že seženete přípravky Ortiva a Score a aplikujete je v takzvaném tank-mixu. Tyto dva přípravky se zatím sehnat dají. Použitelný, byť trochu slabší, je rovněž zatím v hobby marketech sehnatelný Folicur (a k němu přidat Ortivu) a zejména proti monilióze je dobře použitelný Switch. A tím výčet dostupných fungicidů končí. U zemědělců samozřejmě můžete vyzebrat i některé další, pokud si to vezmou na triko. Mám ale obavy, že do budoucna to jinak nepůjde. Bude to trochu znít jako rouhání, ale chybějí nám kyselá deště, které díky obsahu síry fungovaly jako dobré fungicidy...

Hoďte často se ptáte na koncentraci přípravků při použití. Tady vás zklamu. Koncentrace je v tomto případě k ničemu. Je nutné vycházet z množství přípravku na ošetřovanou plochu, ne na litry vody. Základní dávky na 10 m² jsou přibližně tyto:

Revus Top 0,6 ml, Askon 1,0 ml, Ortiva 0,8 ml a k ní Score 0,5 ml nebo Folicur 0,8 ml, Switch 0,8 gramu. A teď postup: Budeme zásadně stříkat, ne zalévat. Někde na ploše si vyměřte 10 m², třeba 10 x 1 nebo 5 x 2 m. Do postřikovače nalijte odměřené množství vody, třeba 1 litr. Postříkejte těch 10 m² a odečtěte, kolik vody jste vystříkali. Postřik provádějte pomalu, aby byly rostliny (případně stříkaná plocha čehokoliv) dostatečně ovlhčené. V případě, že tou vodou stříkáte kaktusy, aplikujte tak, aby voda zároveň co nejméně stékala do půdy. V tomto vystříkaném množství vody rozmíchejte výše uvedené množství přípravku. V hobby baleních bývají odměrky, když ne, v lékárně seženete plastovou stříkačku na 2 ml s dělením po 0,1 ml. Dvojnásobné předávkování rostlinám neškodí, větší už je s rizikem. Nepřidávejte smáčedlo, všechny jmenované přípravky ho v sobě obsahují.

Sehnat se dají i další fungicidy, ale ty jsou pro tyto účely nepříliš vhodné. Katastrofu by snad mohl ještě zmírnit Acrobat, ale určitě ne žádný z Ridomilů, Rovral, Magnicur, natož měď. Vybírejte z výše jmenovaných. A kdyby byl problém, nebojte se zeptat. Jen po mně nechtějte, abych vám tady radil, co si máte vyžádat od známého sadaře. Při hovoru u piva to klidně řeknu, ale na veřejně přístupném serveru si to nelajsknu. Ono i to, co jsem tu napsal, už je takřikajíc „lehce za hranou“. Revus Top např. je registrován jen na brambory, ale ne pro okrasné rostliny. Ledaže bychom tvrdili, že kaktusy jsou tvarově podobné zeleným bramborám, tak jsme ho použili. Takže asi tak. Přeju všem, aby se vám houby vyhnuly a jarní stěhování bylo co nejpříjemnější.

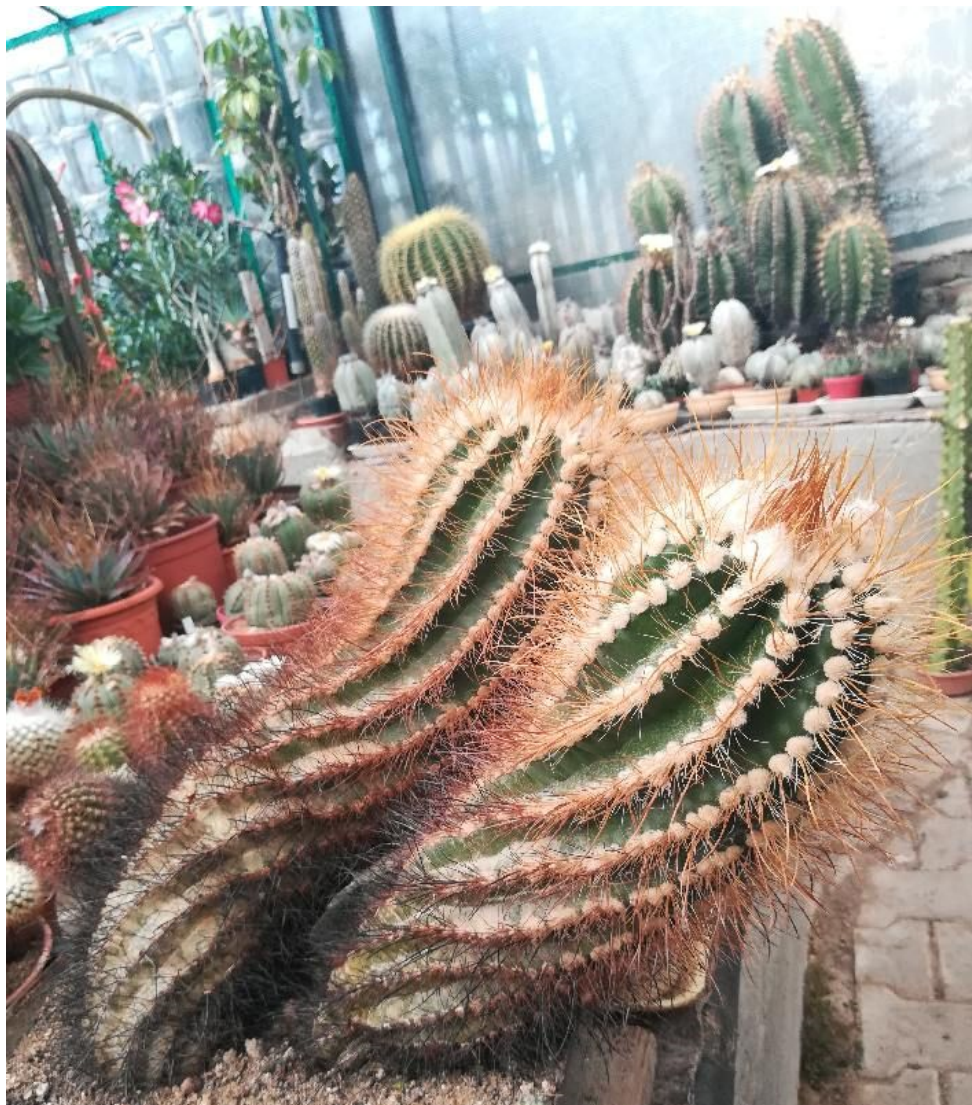
Honza Čáp

Top kytky

Parodia maxima

Spousta kaktusářů vlastní krásnou rostlinu *Parodia commutans*, která patří do skupiny nádherných jihobolivijských rostlin. Sběratelé kaktusů ji většinou pěstují pod jménem *Parodia maxima*.

Pár let trvá, než maximum přivedeme ke kvetení. Oproti ostatním parodiím nekvete tak ochotně, ale při dobrých podmínkách odmění pěstitele nádhernými žlutými květy. Maxima patří mezi rostliny, u kterých se dá říci „čím starší, tím krásnější“.

Malá či větší skupina rostlin tohoto krásného rodu obohatí každou sbírku nejen svým vzhledem, ale i tím, že dokážou kvést skoro celé léto.

Ke mně do Záluží přicestovaly dvě krásné staré rostliny od pana doktora Jirky Vacovského z Rokycan. Parodie si pořídil od pana Antonína Michla z Chlumu Svaté Máří někdy v padesátých letech.

Kdo má ve své kolekci nějakou velkou maximu, jistě mi dá za pravdu, že je to mooooc hezké pokoukání. Doufám, že se tyto krásné rostliny dostanou zas na kaktusářské výsluní, zaslouží si to.

Luboš Loose

Nová kniha v klubové knihovně

Libor Kunte - Kaktusy: Otrněná krása

Nová kniha na trhu (a v naší klubové knihovně) od Libora Kunteho seznamuje čtenáře na 180 stranách, rozdělených do devíti kapitol, docela podrobně se vším, co by se měl začínající pěstitel kaktusů o nich dozvědět. Seznamuje čtenáře ve stručnosti poznatky o biologii kaktusů, s jejich zařazením v botanickém systému i jak si tyto rostliny stojí v přírodě. Stěžejní část o pěstování kaktusů zahrnuje nejenom péči o pěstované rostliny, ale i jejich rozmnožování a nechybí ani popis chorob a škůdců. V textu knihy je poměrně dost odborných, cizích výrazů, které mohou běžnému čtenáři působit potíže, ale vše lze „vygúglit“ nebo pominout. V knize se lze také dočíst, jaké je praktické využití kaktusů.

Velkou část knihy zaujímá galerie kaktusů. Jedná se o množství kvalitních barevných obrázků s poměrně podrobnými informacemi o jednotlivých druzích, což v podobných publikacích nebývá tak docela zvykem.

Do naší knihovny jsme tak zařadili knihu, která jistě nezapadne a bude přínosem pro všechny, kteří se chtějí o pěstování kaktusů více dozvědět, nebo si ověřit co už dávno znají.

Jediné, co by se knize dalo vytknout je její poněkud nepraktický formát. V polici ve vaší domácí knihovně bude dělat problémy, ale na nočním stolku jí to určitě bude slušet.

Jirka Vinař

Ahoj kamarádi a příznivci kaktusů,

s únorovým setkáním "nejen mrazuvzdorných kaktusářů" příští rok (v sobotu 26. února 2022) počítáme. První informace o akci najdete na našem webu (www.mrazuvzdornekaktusy.cz). Dovolujeme si upozornit na letošní novinku - seznam semen mrazuvzdorných kaktusů. Předem děkujeme za předání informací dalším kamarádům.

Těšíme se na Vás Honzové Müller a Hadrava

Tento zpravodaj vydává pro své členy Klub kaktusářů Plzeň, z. s., Žižkova 1663/45, 30100 Plzeň, IČ: 01798472, bankovní spojení: 2701158336/2010, klubové internetové stránky: kkplzen.eu, náklad: 150 výtisků. Veškeré náměty, podněty, připomínky můžete sdělit každému členu výboru, e-mail: vybor@kkplzen.eu, články a fotografie zasílejte na e-mail: Laabus@seznam.cz
Zpravodaj č. 1/2022 vyjde 13. 1 2022

Bezplatně

Obregonia denegrii, San Antonio, Tamaulipas, Mexiko

Astrophytum myriostigma, San Antonio, Tamaulipas, Mexiko